

i saa Henseende være stillet ligesom andre og f. Eks. kunne modtage kollektive Gaver fra Menigheden ved særlige Lejligheder eller endog en Gave fra Enkeltmand i Menigheden, naar den ikke fremtræder med det i Bestemmelsen antydede Præg af Betaling for ydet Tjeneste i hans Stilling som Præst.“ Man har derved villet stille Præsterne ligesom alle andre, og jeg synes derfor, at det ikke er helt heldigt, naar den højtærede Minister, saa vidt jeg forstod, vil sige, at det endog er usømmeligt at modtage Gaver. Det, finder jeg, er et alt for stærkt Udtryk, og jeg synes ikke, det passer. Alle maa dog have Lov til at modtage Gaver. En anden Sag er, om man tager imod en Gave for en bestemt kirkelig Handling indenfor sit eget Pastorat. Det har man villet forhindre, men ikke det at modtage Gaver, naar de ikke ydes for en kirkelig Handling, og man maa ogsaa kunne modtage Betaling af udensogns Beboere. Derfor synes jeg, at det Forslag, der i det andet høje Ting blev stillet fra Venstres Side, og som blev tiltraadt af det konservative Folkeparti, gik den rette Vej. Der maa ikke modtages Betaling for Nadver og Daab, men for Bryllup og Begravelse, naar det er fra Folk, som ikke hører til den paagældende Menighed. Dette stemmer ogsaa med den Betænkning, som er afgivet af det store Flertal indenfor den Kommission, som er nedsat angaaende de københavnske og frederiksbergske Præsters Forhold. Flertallet foreslaar i § 11 i denne Betænkning: „Ønsker Medlemmer af Folkekirken i København og Frederiksberg at betjenes af en udensogns Præst i København og Frederiksberg, kan dette ... ske mod Erlæggelse af følgende Kendelser“, og saa er Kendelserne ligefrem fastsatte. Jeg mener ganske vist ikke, at de bør staa i Loven, men Flertallets Mening har altsaa været, at der skulde kunne erlægges Betaling for den Slags Handlinger.

Det andet Spørgsmaal, jeg ønsker at berøre, er Spørgsmaalet om kongelig Udnævnelse eller ikke kongelig Udnævnelse. Jeg forstaar ikke rigtig Folketingets Standpunkt, og jeg synes ikke, der i selve Betænkningen er videre Motivering af, at man skelner mellem de forskellige Sognepræster. De er Sognepræster alle sammen, og selv om en Sognepræst tilfældig sættes ned i en lavere Lønningsklasse, kan man ikke sige, at han ikke skal have kongelig Udnævnelse; tidligere havde de det alle sammen, og Præstelønningskommissionen

har ogsaa enstemmig indstillet, at de vedblivende skulde have kongelig Udnævnelse. Jeg haaber, det skal lykkes i det Udvalg, der nu bliver nedsat, at finde en Vej ud her, saaledes at dette Spørgsmaal kan blive tilfredsstillende løst.

Til Slutning skal jeg kun gøre en kort Bemærkning angaaende § 66, 4de Stykke, som vistnok bør udgaa. Stykket lyder saaledes: „Den ovenfor i § 38 omhandlede Ligning for Tiden fra 1. Oktober 1919 til 31. Marts 1920 foretages i Januar Kvartal 1920 ved Kommunalbestyrelsernes Foranstaltning. Optrækningen foretages af Kommunalbestyrelserne hurtigst muligt, efter at Ligningen er foretaget“. Denne Bestemmelse blev indsat, den Gang man mente, at Menighedsraadene skulde foretage Ligningen. Da mente man, at Menighedsraadene ikke straks kunde foretage denne Ligning og faa det fornødne Apparat sat i Scene, det maatte overlades til Kommunalbestyrelserne; men efter at det nu er blevet overdraget til Kommunalbestyrelserne at foretage Ligningen, vil det være rettest at lade 4de Stykke i den nævnte Paragraf gaa ud. Jeg finder det meningsløst, at der staar, at det er Kommunalbestyrelserne. I hvert Fald bør der foretages en Ændring.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa ny anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Fremme, saaledes at det, som jeg før sagde, forhaabentlig kan blive vedtaget, inden denne Rigsdagssamling slutter.

Dahl: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse i dette høje Ting. Fra de to foregaaende ærede Talere er der kommet baade Ros over Præsterne og Antydning af forøgede Krav med Hensyn til de foreslaaede Lønninger; det er i hvert Fald blevet udtalt, at de ikke var for store. Som en af de Tjenestemænd, Lovforslaget omhandler, maa jeg naturligvis være lidt beskeden og tilbageholdende, baade hvad Rosen og hvad Kravene angaar, men jeg kan dog fuldstændig slutte mig til den første ærede Taler, Ordføreren for Venstre (Ejsing), naar han gjorde gældende, at det var rimeligt, at man i § 3 havde en Lønningsklasse som den der omtalte, hvor der var forholdsvis gode Lønninger, altsaa udskilte et vist mindre Antal Embeder fra de øvrige Præsteembeder og gav dem noget højere Løn, fordi der rundt omkring i Landet, navnlig i Købstæderne, men ogsaa i Landkommuner af stor Udstrækning og med større bymæssig Bebyggelse er sær-